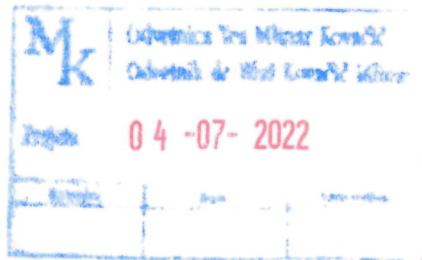

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

II U 93/2020-14

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Mariboru, je v senatu, ki so ga sestavljale višje sodnice Violeta Tručl kot predsednica ter Mojca Medved Ladinek in Nevenka Đebi kot članici,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Maje Bohinc Ulaga kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: **FRANC KANGLER**, Pohorska ulica 31, Maribor, ki ga zastopa dr. Blaž Kovačič Mlinar, odvetnik v Ljubljani, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Komisija za preprečevanje korupcije, Dunajska cesta 56, Ljubljana,

zaradi **ugotovitev Komisije za preprečevanje korupcije,**

o **tožbi** zoper odločbo Komisije za preprečevanje korupcije št. 06211-53/2019/30 22021 z dne 10. 3. 2020,

na seji **8. junija 2022**

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi in se izpodbijana odločba št. 06211-53/2019/30 22021 z dne 10. 3. 2020 odpravi ter se zadeva vrne toženi stranki v ponovni postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna plačati tožeči stranki stroške v višini 347,70 EUR v roku 15. dni od prejema sodbe, v primeru zamude pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti do plačila.

OBRAZLOŽITEV:

Iz izpodbijane odločbe

1. Tožena stranka je v okviru postopka ugotovitev o konkretnem primeru, ki je potekal zaradi suma ugotavljanja nasprotja interesov v postopku obravnave in sprejema in predlaganja zahteve za odreditev „Parlamentarne preiskave za ugotovitev politične odgovornosti nosilcev javnih funkcij, ki naj bi sodelovali pri pripravi in izvedbi političnega in kazenskega pregona župana Mestne občine Maribor in državnega svetnika Franca Kanglerja“ odločila, da se tožnik v funkciji državnega svetnika kot član Komisije za državno ureditev Državnega sveta RS (v nadaljevanju Komisija DS) z razpravo in prisostvovanjem na seji, znašel v okoliščinah, ki pomenijo nasprotje interesov, s čimer naj bi kršil 37. člen Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (v nadaljevanju ZIntPK) (1. točka izreka) ter kot državni svetnik in član Državnega sveta RS s prisostvovanjem na seji 12. 6. 2019, prav tako znašel v okoliščinah, ki vzbujajo najmanj videz nasprotja interesov, s čimer naj bi kršil 37. člen ZIntPK (2. točka izreka), in da je v posledici kot član Državnega sveta RS s tem, ko o okoliščinah nasprotja interesov iz 1. in 2. točke izreka ni pisno obvestil svojega predstojnika, kršil prvi odstavek 38. člena ZIntPK.
2. Iz izpodbijane odločbe izhaja obrazložitev začetka teka predmetnega postopka zoper tožečo stranko, kot tudi potek predhodnega preizkusa in pridobljenih podatkov ter dokumentacije in opis dejanskega stanja, da je tožnik s tem, ko je razpravljal na Komisiji DS dne 24. 4. 2019, in ko se je o predlogu iz glasovanja izločil, kršil 37. člen ZIntPK, kakor tudi s tem, ko je na seji Državnega sveta RS dne 12. 6. 2019, na kateri se je glasovanja vzdržal, bil pa je prisoten na seji in razpravi, na kateri ni razpravljal, prav tako kršil isti člen zgoraj navedenega zakona.
3. O ugotovljenih dejstvih je tožena stranka obravnavano osebo (tožnika) z osnutkom ugotovitev v konkretnem primeru št. 06211-53/2019 26 seznanila s pravico do izjasnitve, kar je tožeča stranka kot stranka v postopku tudi storila.

4. Iz izpodbijane odločbe v nadaljevanju izhaja splošna opredelitev komisije (tožene stranke) do navedb obravnavane osebe in relevantno pravo, kakor tudi končna odločitev komisije, iz katere izhaja že zgoraj navedeno, kakor tudi navedba komisije (31. točka obrazložitve), da se mora uradna oseba, ki med izvajanjem svoje službe ali funkcije zazna dejansko ali možno nasprotje interesov temu izogniti na način, da se v celoti izloči iz obravnave in odločanja oziroma opravljanja delovnih nalog v povezavi s konkretnim primerom in o tem nemudoma pisno obvesti predstojnika ali tako, da začasno prekine z delom na zadevi in o nasprotju interesov nemudoma obvesti predstojnika, ki oceni ali je nasprotje interesov podano ali ne oziroma ali bi videz nasprotnih interesov v konkretnem primeru lahko v taki meri ogrozil integriteto in zakonitost izvajanja javne funkcije oziroma službe, da je potrebna izločitev uradne osebe.
5. Tožena stranka v 32. točki obrazložitve navaja, da so okoliščine, ki kažejo na to, da zasebni interes vpliva na nepristransko opravljanje javnih nalog uradne osebe lahko najrazličnejše in predstavljajo dejansko vprašanje, ki ga je treba vedno preverjati z vidika konkretnega primera. Enako velja za okoliščine, ki ustvarijo videz, da vplivajo na nepristransko in objektivno opravljanje javnih nalog uradne osebe. Med najbolj tipičnimi oziroma pogostimi okoliščinami, ki lahko ustvarijo nasprotje interesov so predlaganje ali glasovanje zase, za svojega družinskega člana ali drugo povezano fizično ali pravno osebo v postopkih, ki so kakorkoli povezani z dodeljevanjem ali pridobivanjem javnih sredstev, podpisovanje pogodb, s katerimi se pridobivajo javna sredstva, z družinskimi člani ali povezanimi osebami (četudi podpisnik morda ni bil udeležen v postopku odločanja o dodelitvi javnih sredstev povezanemu subjektu), se z njegovim podpisom ustvarja videz, da javne naloge niso bile opravljene nepristransko in objektivno, kar škoduje integriteti javnega sektorja in podobno. Po navedbah tožene stranke gre za okoliščine, ki vplivajo ali pa ustvarjajo videz, da vplivajo na dejanja uradne osebe na način, da ta svojih javnih nalog v konkretnem primeru ne opravlja objektivno in nepristransko.
6. Tožena stranka v izpodbijani odločbi v točki 33. posebej izpostavlja, da za obstoj oziroma ugotovitev nasprotja interesov zadostuje že videz, da določena okoliščina v obliki zasebnega interesa vpliva na nepristransko in objektivno opravljanje javnih nalog tega posameznika. Zaradi okoliščin, ki vzbujajo videz, da oseba ni nepristranska ali objektivna, četudi gre za osebo z visoko stopnjo integritete, se je taka oseba dolžna izločiti iz oprave dejanj oziroma ravnati skladno z zakonom. Ob tem mora presoja videza, ali določena okoliščina vpliva na korektno opravljanje javnih nalog, temeljiti na realnih oziroma opredmetenih predpostavkah, povezanih z dejanskimi pristojnostmi in odločevalsko močjo oziroma pozicijo uradne osebe v vsakem konkretnem primeru. Zgolj neopredmeten in neargumentiran občutek ene ali več oseb, da posameznik zaradi določene okoliščine neobjektivno ali pristransko opravlja svoje delo, načeloma ne zadostuje, seveda pa je to stvar presoje okoliščin konkretnega

primera. Na ravni preprečevanja videza, da določena okoliščina oziroma zasebni interes vpliva na korektno opravljanje javnih nalog, pa je vsekakor potrebno, ob upoštevanju konkretnega primera ter splošne družbene klime, skušati predvideti, kakšen videz se bo v splošni ali/in strokovni javnosti ustvaril v zvezi s tem primerom. Videz je torej pogojen z videnjem oziroma dojetjem javnosti nekega dogodka/ravnanja uradne osebe, kar pomeni, da komisija takšno dojetanje videza pristranskega in subjektivnega ravnanja uradne osebe identificira praviloma na podlagi prijave s strani tretjih oseb (javnosti), lahko pa tudi na podlagi medijskega poročanja.

7. V smislu 37. člena ZIntPK mora biti uradna oseba pozorna na vsako dejansko ali možno nasprotje interesov in mora storiti vse, da se izogne in svoje funkcije ne sme uporabiti zato, da bi sebi ali komu drugemu uresničila kakšen nedovoljen zasebni interes, prav tako pa mora skladno z 38. členom ZIntPK o takšnem morebitnem nasprotju interesov pisno obvestiti predstojnika.
8. Iz nadaljnje obrazložitve izhaja, da ima tožnik kot državni svetnik moč odločanja v zadevah, ki se obravnavajo na delovnih telesih Državnega sveta Republike Slovenije (v nadaljevanju DS RS), katerih član je, kakor tudi na sejah državnega sveta Komisije DS, pri čemer se je iz glasovanja na seji Komisije DS (je pa razpravljal). Pri glasovanju državnega sveta na seji dne 12. 6. 2019 pa je bil sicer prisoten, vendar se je glasovanja vzdržal, pri razpravi pa ni razpravljal, vendar je v navedenem podan najmanj videz nasprotja interesov.

Navedbe tožnika

9. Tožnik vlaga tožbo z zahtevo za opravo glavne obravnave in v tožbi izpostavlja, da zahteva ugoditev tožbenemu zahtevku, saj sam na sejah ni razpravljal in ni glasoval, prav tako pa je bil s strani elektorjev lokalnih skupnosti izbran za člana DS RS, zaradi česar bi pri morebitni izločitvi samega prisostvovanja na seji šlo za omejevanje svobode do izražanja mnenja člana Državnega sveta pri opravljanju njegove funkcije na sejah, kar je v nasprotju z 39. členom Ustave Republike Slovenije in 10. členom Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju EKČP).
10. Tožnik izpostavlja, da Zakon o državnem svetu (v nadaljevanju ZDSve) in Poslovnik državnega sveta (v nadaljevanju PoDS-1) ne predvidevata, da bi se moral kot član izločiti iz razprave oziroma, da ne bi smel biti navzoč pri obravnavanju posamezne teme, zaradi česar ni imel dolžnosti izločiti se ali celo fizično oditi iz prostora, kjer se je razprava odvijala, ob tem, da o posameznih točkah ni glasoval. Meni, da zgolj sama njegova navzočnost takšnega nasprotja interesov v ničemer ne vzpostavlja.
11. Tožnik prav tako meni, da je imel pravico in hkrati tudi dolžnost izvrševati funkcijo državnega svetnika, kot član delovnih teles, Komisije DS in Državnega

sveta, saj po obravnavi posameznih predlogov na koncu odloča Državni svet kot organ. Meni, da je kot član Državnega sveta zgolj izvrševal svojo funkcijo na katero je bil izvoljen, kar je odraz tako aktivne kakor tudi pasivne volilne pravice, ki izhaja iz 43. člena Ustave RS. Dodatno izpostavlja, da je ustavni položaj državnega svetnika kot člana Državnega sveta enak položaju poslanca Državnega zbora (v nadaljevanju DZ), saj gre v obeh primerih za voljene predstavnike, ki zastopajo interes volivcev, pa pri tem očitno poslanci kot člani DZ pri obravnavi zakonov, ki se tičejo tudi njih osebno (npr. Zakona o poslancih), lahko glasujejo.

12. V nadaljevanju tožbe tožnik še izpostavlja, da iz izpodbijane odločbe ne izhaja, kako se v očitani kršitvi manifestira njegovo nasprotje interesov, na kakšen način je torej sam uporabil svojo funkcijo in ustvaril nasprotje interesov za uresničitev nedovoljenega zasebnega interesa, zaradi česar v odločbi ni konkretizirano ravnanje, ki je povezano z očitkom tožene stranke. Izpostavlja, da je bilo z ravnanjem tožene stranke poseženo v 43. člen in 39. člen Ustave RS in 10. člen EKČP, ter da je izpodbijana upravna odločba v točkah 1. in 2. izreka nezakonita, posledično pa tudi brezpredmetna v točki 3., in tako predlaga, da se izpodbijana odločba v celoti odpravi. Sodišču še predlaga, da toženi stranki naloži povračilo plačila stroškov upravnega spora z zakonskimi zamudnimi obrestmi z zapadlostjo do plačila.

Navedbe tožene stranke

13. Tožena stranka je na tožbo odgovorila dne 10. 7. 2020. Iz odgovora na tožbo izhaja njen predlog, da sodišče tožbeni zahtevek v celoti zavrne.
14. V odgovoru na tožbo ponavlja svoje navedbe iz obrazložitve izpodbijane odločbe in zakonske podlage za svojo odločitev, pri čemer dodatno izpostavlja, da ZIntPK ne ureja sodelovanja v razpravah in obravnavah na sejah DS na splošno, temveč samo v primerih, ko je državnemu svetniku izkazano zasledovanje zasebnega interesa. Okoliščine pa so tiste, ki kažejo na to, da zasebni interes vpliva na nepristransko opravljanje javnih nalog uradne osebe in so tako lahko različne ter predstavljajo dejansko vprašanje, ki ga je treba preverjati z vidika konkretnega primera.
15. Tožena stranka na strani 3 odgovora na tožbo v drugem odstavku pojasnjuje, da že zaradi poimenovanja teme oziroma vsebine konkretne razprave in glasovanja *„Zahteva za odreditev parlamentarne preiskave za ugotovitev politične odgovornosti nosilcev javnih funkcij, ki naj bi sodelovali pri pripravi in izvedbi političnega in kazenskega pregona zoper nekdanjega župana Mestne občine Maribor in člana Državnega sveta Republike Slovenije Franca Kanglerja (tožeča stranka) in drugih, zaradi suma, da so bile v postopkih nekdanjega župana Mestne občine Maribor in člana Državnega sveta Republike Slovenije Franca Kanglerja in drugih, huje kršene in nedopustno zlorabljene določbe Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, Ustave*

Republike Slovenije, Zakona o kazenskem postopku, Kazenskega zakonika ter Zakona o državnem svetu, in ugotovitev domnevnega nezakonitega upravljanja in vodenja določenih evidenc Policije“, skrajšano „Parlamentarna preiskava o ugotavljanju zlorab v zadevi Franc Kangler in drugi“, se ustvarja najmanj videz, da se zadeva nanaša na konkretne primere postopkov, vezanih na tožečo stranko. Dodatno je iz dokumentacije DS RS razvidno, da se je prvotni osnutek zahteve glasil „Predlog zahteve za odreditev parlamentarne preiskave za ugotovitev domnevnega nezakonitega upravljanja z evidencami in domnevno nezakonitega vodenja evidenc v Policiji“ in se torej ni nanašal na konkretne zadeve določene osebe Franca Kanglerja, ki pa je navedeno prejel z e-pošto dne 12. 3. 2019, zaradi česar je mogoče zaključiti, da so bile navedbe glede postopkov Franca Kanglerja dodane naknadno, na Državni svet RS pa so bile posredovane z e-pošte tožnika z naslovom „Predlog zahteve za odreditev parlamentarne preiskave za ugotovitev zlorab v zadevi Franc Kangler in drugi ter domnevnega nezakonitega upravljanja z evidencami in domnevno nezakonitega vodenja evidenc v Policiji“, iz česar je izkazano zasledovanje zasebnega interesa tožeče stranke pri njenem sodelovanju v postopkih odločanja o zahtevi tako na seji Komisije za državno ureditev (prisotnost na seji in razprava), kot tudi na seji Državnega sveta RS (prisotnost na seji). V nadaljevanju odgovora na tožbo tožena stranka pojasnjuje kakšna je njena funkcija pri delovanju, skladna z zakonom, na kakšni podlagi je začela predmetni postopek in kdaj, in da je postopek pred organom kot toženo stranko dvofazen, pri čemer se v prvi fazi opravi predhodni postopek oziroma predhodni preizkus, v drugi fazi pa se uvede konkreten postopek, kar je bilo v danem primeru tudi storjeno. Tožena stranka sodišču predlaga zavrnitev tožbe tožeče stranke.

16. Tožba je utemeljena.

K I. točki izreka

17. Pri presoji izpodbijane odločbe je sodišče dolžno paziti na zakonitost izdane odločbe in pravilno uporabo procesnih ter materialnih določb zakona, pri čemer mora že po uradni dolžnosti preveriti vsebino izreka in obrazložitve odločbe, ali se jo da preizkusiti (tretji odstavek 27. člena ZUS-1), pri čemer sodišče pripominja, da iz do sedaj že ustaljene sodne prakse izhaja, da ugotovitve Komisije za preprečevanje korupcije predstavljajo upravni akt¹.
18. Ker gre v obravnavani zadevi za oblastveno odločitev in tožena stranka v Ugotovitvah Komisije ugotavlja kršitev dolžnega ravnanja tožnika (37. in 38. člen ZIntPK) v posamičnem primeru, so Ugotovitve Komisije akt po drugem odstavku 2. člena ZUS-1, torej javnopravni, enostranski, oblastveni posamični akt, s katerim je organ (tožena stranka) odločil o obveznosti (dolžnem ravnanju) posameznika (tožnika), ki je lahko stranka v postopku izdaje akta. Zato je treba

---

¹ Sodba VS RS I Up 73/2016 z dne 14. 9. 2016 in druge.

tožniku zagotoviti učinkovito sodno varstvo (23. in 15. člen Ustave RS v povezavi s 157. členom Ustave RS), ki pa je ob ustavno skladni razlagi prav v tem, da se mu zagotovi polna presoja zakonitosti izpodbijanega akta, torej ob vsebinsko celoviti presoji vseh pravnih kot tudi dejanskih okoliščin, vključno s konkretizacijo dejstev, ki jih je, glede na obstoječo abstraktno normo, komisija zaznala kot kršitev.

19. Ugotovitve Komisije so tako ugotovitveni upravni akt (2. člen ZUS-1), saj tožena stranka z njimi ugotavlja dolžno ravnanje/neravnanje oziroma kršitve le-teh, in sicer na podlagi pravne subsumpcije konkretno ugotovljenega dejanskega stanja pod abstraktno pravno normo. Kljub dejstvu, da izpodbijani akt in njegova vsebina ostaja na ugotovitveni ravni, komisija ugotavlja kršitev dolžnega ravnanja, torej kršitev zakonskih obveznosti posameznika, ki ga obravnava, s čimer pa posega v pravni položaj tožnika, zaradi česar mora iz konkretizacije ravnanja nujno izhajati kaj je obravnavani storil v nasprotju z zakonsko normo oziroma katero je tisto dolžno ravnanje, ki bi ga bil obravnavani dolžan storiti pa ni.
20. Upravni spor je namenjen zagotavljanju sodnega nadzora nad zakonitostjo odločitev in delovanja javne oblasti. Tovrsten nadzor logično zahteva obstoječi predmet nadzora, to je upravni akt, posamični akt ali dejanje oblastvenega organa. Če tega ni, tudi sodna presoja v upravnem sporu ni mogoča.²
21. Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije - ZIntPK – veljaven na dan odločanja tožene stranke (od 1. 1. 2013 do 16. 11. 2020) v 3. točki prvega odstavka 4. člena pojasnjuje pomen integritete, ki je *pričakovano delovanje in odgovornost posameznikov in organizacij pri preprečevanju in odpravljanju tveganj, da bi bila oblast, funkcija, pooblastilo ali druga pristojnost za odločanje uporabljena v nasprotju z zakonom, pravno dopustnimi cilji in etičnimi kodeksi*. Iz 6. točke istega člena jasno izhaja, da med funkcionarje, za katere se predmetni zakon med drugim uporablja, sodijo tudi člani Državnega sveta, katerega član je bil v času odločanja tožene stranke tudi tožnik. Iz 12. točke istega člena istega odstavka izhaja, da *nasprotje interesov predstavljajo okoliščine, v katerih zasebni interes uradne osebe vpliva ali ustvarja videz, da vpliva na nepristransko in objektivno opravljanje njenih javnih nalog, pri čemer iz 13. točke izhaja, da zasebni interes uradne osebe pomeni premoženjsko ali nepremoženjsko korist zanjo, za njene družinske člane in za druge fizične ali pravne osebe, s katerimi ima ali je imela osebne, poslovne ali politične stike*.
22. Med strankama je nesporno, da je bil tožnik v času odločanja tožene stranke državni svetnik, funkcionar in uradna oseba. Tožnik je sicer dne 13. 3. 2020 postal državni sekretar³, s čimer mu je funkcija državnega svetnika prenehala,

² Sklep VS RS I Up 15/2018 z dne 21. 3. 2018.

³ Tudi državni sekretarji sodijo pod pojem funkcionar, v smislu 6. točke prvega odstavka 4. člena ZIntPK.

medtem ko je mandat Državnega sveta (sestave, katere del je bil predhodno tudi tožnik), tekkel naprej in traja še v času odločanja sodišča⁴.

23. Med strankama je prav tako nesporno, da je tožnik na seji Komisije DS dne 24. 4. 2019 kot državni svetnik sodeloval na način, da je razpravljal, medtem ko se je pri glasovanju izločil⁵, prav tako pa med strankama ni sporno, da je tožnik kot državni svetnik in član Državnega sveta RS prisostvoval 19. seji Državnega sveta RS dne 12. 6. 2019, kjer pa pri razpravi ni sodeloval, prav tako pa tudi ne pri glasovanju.
24. Med strankama pa je sporno ali je tožnik kot državni svetnik in kot član Komisije DS s tem, ko je sodeloval pri razpravi delovnega telesa DS RS kljub temu, da ni glasoval, znašel v okoliščinah, ki pomenijo nasprotje interesov, s čimer naj bi kršil 37. člen ZIntPK, kakor tudi, da je s tem, ko je dne 12. 6. 2019 prisostvoval seji Državnega sveta RS, kjer ni razpravljal in ni glasoval, glede na to, da se je odločalo o predlogu zahteve za odreditev parlamentarne preiskave za ugotovitev politične odgovornosti nosilcev javnih funkcij, ki naj bi sodelovali pri pripravi in izvedbi političnega in kazenskega pregona zoper nekdanjega župana Mestne občine Maribor in člana Državnega sveta RS Franca Kanglerja in drugih – torej o njem samem – znašel prav tako v okoliščinah, ki vzbujajo najmanj videz nasprotja interesov, s čimer bi naj prav tako kršil 37. člen ZIntPK, kar pomeni, da gre za pravno vprašanje tolmačenja določil 37. člena ZIntPK, kaj pomeni uporaba funkcije državnega svetnika (tožnika) zato, da bi sebi uresničil nedovoljen interes (2. odst. 37. člena ZIntPK).
25. Sodišče pojasnjuje, da gre pri dejanskem nasprotju interesov posameznika pri izvrševanju njegove javne funkcije za neposreden vpliv zasebnega interesa na izvrševanje javne funkcije, kar lahko pripelje k dajanju neupravičene koristi s posameznikom povezani osebi ob neenakopravnem obravnavanju drugih, kar pa tožena stranka po mnenju sodišča ni ugotavljala oziroma v izpodbijani odločbi vsaj ni konkretizirano navedla, saj iz odločbe ne izhaja kateri nedovoljen zasebni interes je tožnik zasledoval oziroma kakšno je bilo nasprotje interesov, ki je nastopilo ali bi lahko nastopilo ali je ustvarjalo videz, da bi lahko nastopilo ter kakšna je bila ob tem dolžnost tožnika, kako je torej svojo javno funkcijo uporabil, da bi si pridobil točno določen zasebni interes. Tožena stranka je v izpodbijani odločbi že sama navedla, da je treba pri vsakem konkretnem primeru presojati okoliščine primera, ki kažejo na konflikt med javnim in zasebnim interesom posameznika, pa tega ni konkretizirala v odločbi. Tako je navedla, da so med najbolj tipičnimi okoliščinami, ki kažejo na zasebni interes predlaganje in glasovanje zase, medtem ko iz izpodbijane odločbe konkretizirane okoliščine za tožnika ne izhajajo. Kolikor tožena stranka meni, da je tožnik že s prisotnostjo

4 Zadnje redne volitve v Državni svet (brez nadomestnih) so potekale 22. in 23. 11. 2017 (vir: spletna stran DVK), mandat državnih svetnikov pa, skladno z določilom drugega odstavka 98. člena Ustave RS, traja pet let.

5 Skladno z določilom 25. člena Poslovnika Državnega sveta se lahko državni svetnik udeležuje tudi sej komisij, v katerih ni član in v njih lahko razpravlja, nima pa pravice glasovati.

ustvaril nasprotje interesov in ravnal v nasprotju s 37. in 38. členom ZIntPk, bi morala to konkretizirano navesti, na kak način je prisotnost tožnika kot državnega svetnika na seji delovnega telesa oziroma DS RS vplivala na nasprotje interesov, ki bi se mu tožnik moral izogniti.

26. 37. člen ZIntPK, ki je veljal v času odločanja tožene stranke, je pod poglavjem 4. *Nasprotje interesov* in podpoglavjem *Dolžnost izogibanja nasprotju interesov* določal, da mora biti uradna oseba pozorna na vsako dejansko ali možno nasprotje interesov in mora storiti vse, da se mu izogne. Pri tem pa uradna oseba (drugi odstavek) svoje funkcije ali službe ne sme *uporabiti* zato, da bi sebi ali komu drugemu uresničila kakšen nedovoljen zasebni interes.
27. Navedeno torej pomeni, da mora uradna oseba pri opravljanju svojih nalog storiti vse, da se izogne dejanskemu ali možnemu nasprotju interesov, pri čemer pa svoje funkcije ali službe (v konkretnem primeru torej tožnik funkcije državnega svetnika) *ne sme uporabiti* zato, da bi sebi uresničila kakšen nedovoljen zasebni interes, saj lahko v nasprotnem pride do navzkrižja/nasprotja interesov. Do navzkrižja interesov pa lahko pride na različne načine in v različnih oblikah, denimo zaradi hierarhičnega razmerja med različnimi funkcijami in organi (položajem tožnika nad položajem drugih svetnikov, predsednikom državnega sveta), zaradi nadzorstvenega razmerja med njimi ali pa na primer zaradi razmerja, ki nosilcu funkcije omogoča, da ima pod drugačnimi pogoji v primerjavi z drugimi nosilci istovrstne funkcije ugodnejši položaj (npr. sebi pridobi nek točno določen zasebni interes, ki drugim ni dan).⁶
28. Iz odločbe, ki ugotavlja nasprotje interesov in neustrezno ravnanje funkcionarja v okviru njegove dolžnosti izogibanju nasprotju interesov mora torej izhajati, kako so izkazane konkretne okoliščine, ki kažejo na to, da je zasebni interes funkcionarja vplival na nepristransko opravljanje njegove javne naloge, v tem primeru tožnika kot svetnika v DS RS, ob upoštevanju, da o predlogih ni glasoval in na kak način je zgolj njegova fizična prisotnost ustvarila videz te okoliščine ter vplivala na opravljanje njegove naloge oziroma službe in funkcije kot uradne osebe. Pri navedenem tudi ni jasno ali gre v obeh primerih iz točke 1. in 2. izreka izpodbijane odločbe za javne seje, ki bi jih tožnik lahko spremljal tudi izven dvorane telesa, kateremu je prisostvoval⁷. Zaradi navedenega bi moralo iz izpodbijane odločbe izhajati *na kak način je prisotnost in razprava tožnika* na sejah Komisije DS in njegova pristnost na seji DS RS vplivala ali ustvarila videz, da vpliva na dejanje uradne osebe (torej ostalih državnih svetnikov) ali na njegovo lastno funkcijo ali službo (torej lastno opravljanje funkcije državnega svetnika) in na kak način jo je *uporabil* za to, da bi uresničil svoj zasebni interes, torej na način, da svojih javnih nalog v konkretnem primeru (torej glasovanja ali

⁶ Odločba Ustavnega sodišča RS, št. U-I-230/10-16 z dne 11. 7. 2011, tč. 7 (Povzeto po M. Senčur, Vrtiljak nezdržljivosti javnih funkcij, Pravna praksa, št. 39, 2009, str. 16).

⁷ 52. člen Zakona o državnem svetu: „*Delo državnega sveta in njegovih delovnih teles je javno. Javnost se lahko omeji ali izključi samo, če tako zaradi splošnih koristi odloči državni svet oziroma njegovo delovno telo.*“

dela državnega svetnika) ni opravil objektivno in nepristransko, ob tem, da pri samem glasovanju o posameznih točkah ni glasoval. Nenazadnje vsak državni svetnik svojo funkcijo opravlja in odloča z glasovanjem o posameznih predlogih⁸. Zaradi navedenega bi iz izpodbijane odločbe moralo izhajati kako je okoliščina prisotnosti tožnika na posamezni seji, v obliki njegovega zasebnega interesa, vplivala na nepristransko in objektivno opravljanje javne naloge mandata državnega svetnika torej tožnika in v posledici vplivala tudi na delovanje državnega sveta oziroma drugih državnih svetnikov. Nenazadnje iz 58. člena ZDSve izhaja, da ima vsak član državnega sveta pravico predlagati državnemu svetu obravnavo vsakega vprašanja iz njegove pristojnosti in dajati pobude za predloge, mnenja oziroma zahteve, ki jih sprejema državni svet o zadevah iz pristojnosti državnega zbora, na članih državnega sveta pa je odločitev ali bodo takšen predlog izglasovali ali ne.

29. Zgoraj navedeno potrjuje tudi dejstvo, da je tožena stranka v izpodbijani odločbi sama navedla, da *so okoliščine, ki kažejo na to, da zasebni interes vpliva na nepristransko opravljanje javnih nalog uradne osebe lahko najrazličnejše in predstavljajo dejansko vprašanje, ki ga je treba vedno preverjati z vidika konkretnega primera*. Takšno preverjanje pomeni, da mora tožena stranka od splošnega določila, ki je navedeno v zakonu, utemeljiti konkretizacijo k točno določenemu primeru, ki ga obravnava in navedeno pojasniti v obrazložitvi svojih ugotovitev, kaj so v točno določenem konkretnem primeru tiste okoliščine, ki kažejo na to, da je posameznik svoj zasebni interes uporabil na nedovoljen način in na kak način je vplival na nepristransko opravljanje javnih nalog njega kot uradne osebe. Enako velja za okoliščine, ki ustvarjajo videz (torej na kak način ga ustvarjajo), da vplivajo na nepristransko in objektivno opravljanje javnih nalog njega kot uradne osebe. Iz izpodbijane odločbe namreč ne izhaja katere so bile tiste okoliščine, ki so vzbudile videz, da tožnik pri svojih ravnanjih ni bil nepristranski in objektivni glede na to, da se je iz glasovanja izločil in katere javne naloge zato ni korektno opravil, glede na to, da se na sejah delovnih teles in DS RS odloča z glasovanjem oziroma kakšna je bila njegova odločevalska moč oziroma vpliv pri odločanju državnega sveta.
30. Nadalje iz izpodbijane odločbe prav tako ne izhaja kako je zasebni interes tožnika vplival na opravljanje javne naloge tožnika kot državnega svetnika pri konkretni seji (točka 1. in 2. izreka izpodbijane odločbe ter obrazložitve v zvezi s tem), na kateri je prisostvoval v okviru svoje svetniške funkcije in kakšen videz se je zato ustvaril v splošni in strokovni javnosti v zvezi s tem primerom (tožena stranka nekaj teh argumentov razlaga šele v odgovoru na tožbo – str. 3, drugi odstavek). Iz izpodbijane odločbe namreč izhajajo zgolj splošna stališča komisije (tožene stranke), kakšna je njena dolžnost pri zaznavi tovrstnih ravnanj, pri čemer sama navaja, da je treba okoliščine presojati pri vsakem posameznem primeru posebej in torej abstraktno normo aplicirati na konkretno dejansko stanje, česar pa v

8 53. člen Poslovnika Državnega sveta (PoDS-1).

izpodbijani odločbi ni storila. Tožena stranka je namreč v izpodbijani odločbi jasno navedla vso relevantno pravno podlago, kakor tudi dejansko stanje, ki je med strankama nesporno, ni pa konkretizirano navedla katere so tiste okoliščine v prav tem konkretnem primeru in na kak način je tožnik z zasledovanjem lastne koristi posegel v integriteto odločanja in verodostojnosti institucije ter sprejetih odločitev oziroma na kak način se ni izognil nasprotju interesov, ob tem ko je prisostvoval na sejah delovnega telesa in Državnega sveta, glede na dejstvo, da ni glasoval, niti se ni opredelila do konkretnih navedb, ki jih je v postopku podala tožeča stranka potem ko je prejela poziv na izjavo.

31. Iz izpodbijane odločbe prav tako ne izhaja, kakšno je bilo ravnanje/neravnanje tožnika kot člana državnega sveta, ki se je nanašalo na nasprotje interesov, kako je bil zaradi njegovega ravnanja zaznan sum kršitve dolžnega izogibanja nasprotju interesov, kaj bi bil dolžan storiti in kako je svojo funkcijo državnega svetnika uporabil na način, da je sebi uresničil zasebni interes in kateri interes je to. Tudi pri situacijah, ki so morebiti vsakemu zaznavne na prvi pogled, mora biti v odločbi državnega organa konkretizacija kršitve oziroma neustreznih ali nedovoljenih ravnanj/neravnanja posameznika, ki je sicer zakonsko zavezan k določenemu ravnanju, izhajati iz obrazložitve organa, ki postopek vodi.
32. Sodišče pa pri navedenem pripominja, da so neutemeljene tožnikove navedbe, da ker ZDSve in PoDS-1 posebej ne določata načina izločitve svetnika tudi iz razprave, da se zato tožnik ni bil dolžan držati določil ZIntPK, saj, kot je že predhodno navedeno, tožnik spada kot državni svetnik in posledično funkcionar med osebe, ki so *dolžne ravnati v skladu z določili ZIntPK*, kar je tožniku kot dolgoletnemu politiku zagotovo znano, res pa je, da bi tožena stranka morala pojasniti na kak način tožnik s tem, ko se je iz glasovanja izločil, ni spoštoval določil 37. člena ZIntPK oziroma na kak način je z neglasovanjem o predmetnih sklepih Komisije DS in DS RS na sejah sebi (s prisotnostjo) uresničil nedovoljen zasebni interes, pri čemer je predlog vsebinsko povsem odvisen od izglasovane večine prisotnih državnih svetnikov, ki jih je na seji DS RS od 22 prisotnih 20 glasovalo za potrditev predloga. Kako je torej s svojo prisotnostjo vplival na objektivnost odločanja DS RS, ki dejansko odloča z glasovanjem oziroma kakšen je bil njegov vpliv na sprejeto odločitev. Po mnenju sodišča pri tem tudi ne gre zanemariti, da je na koncu o predlogu za ustanovitev komisije, ki ga je DS RS podal, na koncu glasoval Državni zbor. Delovanje državnega sveta in njegovih delovnih teles je, skladno z določili 52. člena Zakon o državnem svetu (ZDSve), javno. Prav tako pa iz 52. in 53. člena Poslovnika Državnega sveta (PoDS-1) izhaja, da Državni svet odloča z večino opredeljenih glasov navzočih državnih svetnikov in da *odloča z javnim glasovanjem*.
33. Konkretizacija dejanja torej pomeni, da mora že iz odločbe biti jasno razvidno s kakšnim konkretnim ravnanjem (opustitvijo) je obravnavana oseba uresničila zakonske znake predmetnega določila iz ZIntPK, torej zakaj zgolj prisostvovanje

na seji vpliva na možno nasprotje interesov oziroma ustvarja videz nasprotja interesov. Konkretizacija posameznega primera je namreč določena šele z vsebino točno določenega konkretnega primera, saj se lahko posameznik le ob jasni konkretizaciji, ki jo je organ dolžan navesti v odločbi, ustrezno brani in morebiti zahteva sodno varstvo, prav tako pa tudi sodišče le ob točni konkretizaciji očitkov lahko le te preveri in presoja o ustreznosti in zakonitosti izdanega akta.

34. Nasprotje interesov namreč nastane pri izvajanju javnih pooblastil ali opravljanju dolžnosti posameznika (ki je v primeru državnega svetnika glasovanje o predlogih na sejah DZ in njegovih delovnih teles ali opravljanje drugih nalog), pri čemer zasebni interes te osebe vpliva ali bi lahko vplival na izvajanje javnih pooblastil ali opravljanje dolžnosti tega posameznika. Nasprotje interesov torej predstavlja interes tožnika in morebiten konflikt pri opravljanju funkcije državnega svetnika. Na kak način je ravnanje/neravnanje tožnika potencialno vplivalo na videz oziroma možni občutek javnosti, da obstaja nasprotje interesov in s tem nezaupanje v institucijo državnega sveta kot takega, katere so tiste okoliščine, ki kažejo na možnost nastanka nasprotja interesov oziroma dajejo videz tega nasprotja, je treba navesti v odločbi na način, da je očitek konkretiziran od splošne norme h konkretnemu ravnanju/neravnanju. *Zgolj neopredmeten in /ali neargumentiran občutek ene ali več oseb, da posameznik zaradi določene okoliščine neobjektivno in pristransko opravlja svoje delo, ne more (oziroma ne sme) zadostovati za potrditev obstoja nasprotja interesov v pravnem smislu. Je pa pri tem treba primarno upoštevati in oceniti predvsem vpliv določenega ravnanja in okoliščin na zaupanje v odločevalske procese.*⁹

35. Pri odločanju o nasprotju interesov posameznika je treba tudi razlikovati in upoštevati razliko, ko se posameznik *znajde* v nasprotju interesov in ko *ravna* v nasprotju interesov in to argumentirano tudi obrazložiti. Torej kakšno je bilo *ravnanje* tožnika kot državnega svetnika, ki prestavlja izpolnitev zakonskih znakov iz 37. in 38. člena ZintPK. Vsak član DS RS ima namreč dolžnost sprejemati pravilne/objektivne in nepristranske odločitve v konkretnih zadevah. Tožnik se je po mnenju sodišča zaradi oblikovanja predloga o ustanovitvi komisije, ki vsebuje tudi njegovo ime, ki kaže tako tudi na vsebino dela komisije na seji Komisije DS in zaradi glasovanja DS RS o tem predlogu, s svojo prisotnostjo na obeh sejah, na katerih sicer ni glasoval, lahko potencialno znašel v položaju morebitnega konflikta interesov, do česar se sicer sodišče na tem mestu še ne opredeljuje, saj bo v nadaljevanju postopka navedena ugotovitev puščena v presojo in odločitev toženi stranki. Kljub vsemu pa je treba upoštevati, da tožena stranka v izpodbijani odločbi ni konkretizirano pojasnila na kak način je tožnik negativno vplival na objektivno izvajanje najprej njegove odločevalske funkcije državnega svetnika v tem primeru (glede na dejstvo, da ni glasoval) in

⁹ Selinšek, L., (Tleča) kriminogenost nasprotja interesov, Revija za kriminalistiko in kriminologijo/Ljubljana 67; 2016, 2, 127.

posledično na objektivno izvajanje funkcije Državnega sveta kot celote in ostalih državnih svetnikov, ki so glasovali in si s tem pridobil nedovoljen zasebni interes ter *kateri je ta zasebni interes* ali vsaj ustvaril videz, da je temu tako, s čimer je bilo/naj bi bilo ali bi lahko bilo načeto zaupanje javnosti v izvajanje te funkcije. Torej, kako je pri opravljanju službene dolžnosti državnega svetnika, v povezavi z glasovanjem in delovanjem državnega sveta v tem konkretnem primeru, povezan njegov zasebni interes oziroma korist. Katero je torej tisto dejanje/nedejanje, ki predstavlja nasprotje interesov ali bi lahko predstavljalo nasprotje interesov.

36. V predmetni izpodbijani odločbi tako po mnenju sodišča manjka ustrezna obrazloženost ugotovitev komisije (tožene stranke) kot organa odločanja. Tožena stranka je namreč v izpodbijani odločbi zgolj navedla dejstva, pravno podlago za odločanje v tem konkretnem primeru in vsa pravna ravnanja, ki jih je sicer na splošno uradna oseba dolžna upoštevati, ni pa konkretizirala dejanja/nedejanja tožeče stranke kot državnega svetnika in tudi ne kateri zasebni interes je obravnavani pridobil ali bi ga lahko pridobil oziroma se je ustvaril videz, da bi ga lahko pridobil. Drugi odstavek 37. člena ZintPk (ki je veljal v času odločanja organa), je namreč določal, da uradna oseba svoje funkcije ne sme *uporabiti* zato, da bi sebi ali komu drugemu uresničila kakšen *nedovoljen zasebni interes*.
37. Sodišče izpostavlja, da iz 22. člena Ustave Republike Slovenije (RS), ki zagotavlja enako varstvo pravic posameznika tudi pred državnimi organi¹⁰ ali nosilci javnih pooblastil, med drugim izhaja pravica stranke do izjavljanja v postopku, kar je bistvo poštenega postopka in velja za vsak postopek, voden pred državnim organom. Za pošten postopek je bistveno, da ima oseba, katere pravice, dolžnosti in interes so predmet postopka, ustrezne in zadostne možnosti, da zavzame stališče tako glede dejanskih kakor tudi glede pravnih vidikov zadeve. Navedeno pa lahko poda samo, kolikor ima pravico do izjave tudi na način, da je akt v upravnem postopku ustrezno obrazložen, saj je v nasprotnem primeru posamezniku kršena pravica do pravnega varstva iz 25. člena Ustave RS. Pravica do izjave je namreč ena izmed temeljnih pravic poštenega postopka in izhaja tudi iz določil Zakon o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP).
38. Načelo zaslišanja stranke in pravico do izjavljanja pa ne predstavlja samo pravice do izjavljanja v postopku samem, neposredno pred organom odločanja ali ob predložitvi ugotovitev komisije v izjavo, temveč daje stranki tri temeljne pravice: pravico udeleževati se ugotovitvenega postopka, pravico izjaviti se o vseh dejstvih in okoliščinah *ter pravico izpodbijati ugotovitve in navedbe organa*, nasprotnih strank ter drugih udeležencev postopka. Bistvo tega načela torej ni zgolj v navzočnosti stranke v postopku izdajanja odločbe, pač pa predvsem v možnosti, da se izjavi o vseh dejstvih in okoliščinah, ki so bile pomembne za odločitev

¹⁰ 5. člen ZintPK: *Komisija za preprečevanje korupcije je samostojen in neodvisen državni organ, ki z namenom krepite učinkovitega delovanja pravne države in preprečevanja njenega ogrožanja s koruptivnimi dejanji v okviru in na podlagi zakonov samostojno izvršuje pristojnosti in opravlja naloge, določene v tem in v drugih zakonih.*

organa odločanja, torej o razlogih organa za odločitev, da lahko kot stranka postopka uveljavlja vse svoje pravice oziroma brani svoje koristi, ter da se seznanj s celotnim potekom in rezultatom *ugotovitvenega ter dokaznega postopka*.¹¹ Upravni postopek je namreč presečišče med zasebnim in javnim interesom, ki naj bosta uravnotežena. Enako varstvo pravic je na upravnem področju del obrambnih pravic pred prekomerno rabo oblasti oziroma njeno zlorabo (6. člen Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin - EKČP).¹² Pri navedenem je treba posebej izpostaviti, da ima stranka v postopku med drugim (zraven zaslišanja pred organom, izjavljanja v zvezi z dokazi in listinami...) tudi *le ob ustrezno obrazloženi odločbi*, ki mu je izdana, možnost braniti se, zavarovati in uveljaviti svoje pravice določene z zakonom in tudi zavarovati koristi, kar je bistveno pri izvedbi upravnega postopka, ki mora tako kot drugi postopki prav tako teči po pravilih poštenega postopka. Vodenje poštenega postopka s strani upravnega/državnega organa pa ne pomeni zgolj zavzetja stališč stranke glede dejanskih vidikov zadeve, temveč tudi glede pravnih vidikov,¹³ ki mora izhajati iz odločbe organa. Zgolj navedba določil in dejstev brez razlogov in konkretizacije očitkov dejanja/ nedejanja, ki so posamezniku očitani, ni mogoče trditi, da ustreza pravilom poštenega postopka in ustrezni pravici do obrambe posameznika, ki se v takem postopku znajde.

39. Upravna odločba mora biti namreč izdana v skladu z 214. členom ZUP.¹⁴ Če je odločba pomanjkljiva in v njej niso navedeni ocena zakonskega dejanskega stanja stvari, pomembna za pravilno in zakonito odločitev, dokazi, ki utemeljujejo obstoj takih dejstev in *preudarki*, ki so upravni organ vodili pri odločanju, gre za pomanjkljivost, ki stranki ne omogoča vložitve učinkovitega pravnega sredstva, in so tako lahko zagotovljena pravna sredstva le navidezna. Stranka ima torej pravico seznaniti se z *razlogi* odločitve in *preudarki*, ki so upravni organ, ki je o zadevi odločal, vodili pri odločanju, da je sprejel neko točno določeno odločitev. Stopnja podrobnosti, s katero mora biti obrazložena odločba, je določena s tistim, kar zahteva učinkovito pravno sredstvo zoper odločbo v vsakem posameznem primeru.¹⁵
40. Iz obrazložitve upravnega akta morajo biti torej v posledici izvedenega postopka navedene okoliščine, razlogi in pravna podlaga za odločitev organa, konkretizirane na način in v takšni meri, da odločitev, ki je bila sprejeta, stranka postopka lahko preveri oziroma se do navedb opredeli. Prav tako morajo biti te okoliščine navedene na način, da jih ob (morebitni) vložitvi pravnega sredstva lahko preveri tudi sodišče. V konkretnem primeru pa se upravni organ sploh ni vsebinsko opredelil do navedb tožeče stranke, ki je izpostavila, da po njenem

11 Komentar ZUP, 2004, stran 86.

12 Sodba Vrhovnega sodišča RS X Ips 1/2020 z dne 2. 9. 2020, točka 8 obrazložitve.

13 Enako izhaja iz Upravno procesno pravo, upravni postopek in upravni spor, Kerševan, E. in Androjna, V. GV založba 2017, str. 88 in 89.

14 Da predstavljajo ugotovitve KPK upravno odločbo izhaja sedaj že iz ustaljene sodne prakse Upravnega in Vrhovnega sodišča.

15 Sodba Vrhovnega sodišča I Up 248/2002, z dne 10. 11. 2004.

mnenju določil zakona ni kršila, ker tožnik kot državni svetnik ni glasoval o predlogih, ki so bili obravnavani na sejah. Tožena stranka se v svojih ugotovitvah prav tako ni opredelila do navedb tožnika kot stranke v postopku, ki meni, da s prisotnostjo na sejah delovnih teles in DS RS izvršuje svojo pravico do izvrševanja mandata za mesto na katero je bil izvoljen (dokument: Izjasnitev o navedbah z dne 18. 2. 2020). Tožena stranka je v izpodbijani odločbi na strani 8 potem, ko je v točki 30 navedla pravno podlago, kaj pomeni nasprotje interesov, v točki 31 obrazložitve navedla, da torej to pomeni, da se mora posameznik nasprotju interesov ali možnemu nasprotju izogniti na način, da se v celoti izloči iz *obravnave* in odločanja, pri tem pa za te svoje navedbe ni navedla pravne podlage, na podlagi katere je sprejela takšno odločitev. Iz zakona namreč izhaja, da uradna oseba svoje funkcije ne sme *uporabiti* zato, da bi med drugim sebi pridobila kakšen nedovoljen interes. *Pojma obravnave ali odločanja* sta že pomensko jasna in po vsebini različna. Zato je jasno, da posameznik svojo funkcijo lahko *uporabi* v nasprotju z njenim namenom pri odločanju o posameznem predlogu (v tem primeru glasovanju ali morebiti na kak drug način), ni pa jasno na kak način pa tudi z *obravnavo* oziroma v konkretnem primeru že s prisotnostjo na seji nekega delovnega telesa ali organa ta posameznik svojo funkcijo uporabi za pridobitev nedovoljenega zasebnega interesa.

Glede 3. točke izreka izpodbijane odločbe

41. 30. člen ZIntPK, ki je veljal v času odločanja tožene stranke med drugim določa, da mora uradna oseba ob nastopu službe ali funkcije ali med njenim izvajanjem, v kolikor ugotovi nasprotje interesov ali možnost, da bi do njega prišlo, o tem takoj pisno obvestiti svojega predstojnika, če predstojnika nima, pa Komisijo. Ob tem mora takoj prenehati z delom v zadevi, v kateri je prišlo do nasprotja interesov, razen, če bi bilo nevarno odlašati.
42. Iz predmetne zadeve jasno izhaja, da je tožnik kot funkcionar (saj je v tistem času bil državni svetnik), opravljal službo uradne osebe – funkcionarja in funkcijo državnega svetnika, torej je tudi zanj veljal 38. člen ZIntPK, pri čemer je očitno, glede na to, da se je izločil iz glasovanja tako pri Komisiji DS, kakor tudi pri samem glasovanju na seji Državnega sveta vendarle zaznal prisotnost morebitnega nasprotja interesa ali vsaj možnost, da bi do njega lahko prišlo, pa o tem ni obvestil predsednika DS RS. Da navedenega ni storil, med strankama ni sporno, niti sam tožnik temu ni ugovarjal v tožbi. Vendar pa je, ob upoštevanju dejstva, da tožena stranka v izpodbijani odločbi ni konkretizirala očitkov na način kot je že zgoraj navedeno, sodišče moralo odpraviti tudi 3. točko odločbe, saj je nenazadnje *ratio predmetnega zakona izogibanje odločanju*, kadar bi lahko prišlo do konflikta interesa *in ne obveščanje predstojnika kot še enega člana v verigi odločanja*¹⁶ in mora biti najprej nasprotje ali morebitno nasprotje,

¹⁶ Selinšek, L., (Tleča) kriminogenost nasprotja interesov, Revija za kriminalistiko in kriminologijo/Ljubljana 67; 2016, 2, 132.

ki je/bi lahko nastopilo, ugotovljeno, da lahko nastopi posledica neupoštevanja dolžnosti izogibanja nasprotju interesov iz 38. člena ZIntPK. Iz zakona namreč jasno izhaja, da je pod vsebino 37. člena ZIntKP navedeno „Dolžnost izogibanja nasprotju interesov“ pod 38. členom istega zakona, ki sledi prejšnjemu pa „Posledice neupoštevanja dolžnosti izogibanja“, kar pomeni, da uporaba 38. člena ZintKP nastopi kot posledica neizvrševanja 37. člena.

43. Sodišče pri navedenem glede na tožbene navedbe pripominja, da sicer dolžnosti izogibanja možnim konfliktom v konkretnem primeru (čeprav samo prisotnostjo na sejah) ne gre enačiti z delovanjem, prisotnostjo in glasovanjem poslancev v DZ, saj je pri obravnavi predlagane teme Komisije DS in Državnega sveta na obeh sejah teh teles šlo za tematiko, ki se nanaša osebno na tožnika, glede na to, da je že v imenu obravnavane tematike za ustanovitev predlagane komisije tudi osebno ime tožnika, medtem ko gre pri zakonih o poslancih ali državnih svetnikih pri katerih so prisotni za delovanje in glasovanje na splošno in ne o točno konkretni osebi. Tako predmetnega primera ne gre tudi enačiti npr. z glasovanjem poslanca, ko Državni zbor glasuje o njem kot mandatarju ali posameznih ministrskih, saj je pri izvolitvi predsednika vlade bistvena okoliščina, da zasebni interes kandidata, ki je v tem, da tudi osebno želi postati predsednik vlade, ni v nasprotju z javnim interesom, da je izvoljen za predsednika vlade, glede na to, da mu mandat za sestavo vlade podeli predsednik republike po posvetovanju s poslanskimi skupinami političnih strank, ki so na volitvah prejeli določeno število glasov za izvolitev. Predlog predsednika republike pa je vsebinsko povsem odvisen od večinske koalicije, oblikovane v DZ in predstavlja legitimni javni interes, da je tak kandidat tudi izvoljen za predsednika vlade ter da oblikuje vlado. V takem primeru zasebni interes poslanca, ki kandidira za predsednika vlade ni v morebitnem nasprotju z javnim interesom in kot poslanec tudi odloča v okviru te javne funkcije. Nenazadnje so tovrstni postopki določeni tudi v Ustavi in Poslovniku DZ.¹⁷
44. Na podlagi vsega navedenega tako sodišče ugotavlja, da je bila v predmetnem postopku storjena bistvena kršitev določb postopka, ki je vselej podana v primeru, ko gre za absolutno bistveno kršitev pravil postopka, ki jo določa ZUP (tretji odstavek 27. člena ZUS-1), zaradi česar je, skladno z določilom 4. točke prvega 64. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1), odločilo na seji, saj dejansko stanje med strankama (sodelovanje tožnika na sejah delovnega telesa in državnega sveta ter neobvestitev predstojnika torej predsednika Državnega sveta) med strankama ni sporno, prav tako pa je bilo že na podlagi tožbe, izpodbijanega akta ter upravnega spisa (zaradi storjenih bistvenih kršitev) očitno, da je potrebno tožbi ugoditi in upravni akt odpraviti (drugi odstavek 64. člena ZUS-1). Pri navedenem je sodišče tudi upoštevalo, da mandat Državnega sveta v okviru delovanja katerega je bila izdana predmetna odločba še vedno traja, in kljub temu, da mandat tožnika kot državnega svetnika od dneva, ko je

¹⁷ Povzeto po: Pirnat, R., Kratek prispevek k razumevanju nasprotja interesov, Pravna praksa 38/2014, 2. 10. 2014, str 8.

nastopil funkcijo državnega sekretarja več ne traja, vrnilo v odločanje toženi stranki.

45. Sodišče je na podlagi 2. točke drugega odstavka 59. člena ZUS-1 odločilo brez glavne obravnave, saj je bilo že na podlagi tožbe, izpodbijanega akta in upravnega spisa očitno, da je potrebno tožbi ugoditi in upravni akt odpraviti. Prav tako med strankama ni bilo sporno relevantno dejansko stanje, to je prisotnost tožnika n na seji Komisije DS, ki je delovno telo DS RS in na seji samega DS RS, kakor tudi ne, da tožnik o morebitnem konfliktu interesov ni obvestil predsednika DS RS temveč je moralo sodišče primarno odločiti ali so bila v postopku spoštovana pravila postopka in ali je izpodbijana odločba ustrezno obrazložena na način, da tožniku omogoča učinkovito vložitev pravnega sredstva. Posledično se sodišče tudi ni posebej opredeljevalo do preostalih tožbenih navedb, saj za odločitve v predmetni zadevi niso bile odločilne.

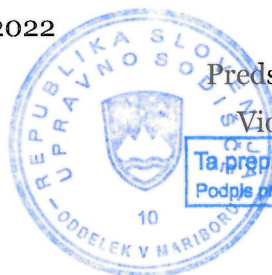
K II. točki izreka

46. Ker je sodišče tožbi ugodilo je tožena stranka, v skladu z določbo tretjega odstavka 25. člena ZUS-1, dolžna tožeči stranki povrniti stroške postopka v skladu s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu. Po določilu drugega odstavka 3. člena tega pravilnika je tožnik, ki ga v predmetni zadevi zastopa pooblaščen odvetnik, sodišče pa je odločilo na seji, upravičena do povrnitve stroškov postopka v višini 285,00 EUR, kar znaša skupaj z 22% DDV (odvetnik je namreč zavezanec za plačilo DDV) 347,70 EUR. Navedeni znesek je sodišče naložilo v plačilo toženi stranki.
47. Obresti od zneska pravnih stroškov je sodišče tožeči stranki prisodilo od dneva zamude, tožena stranka pa bo prišla v zamudo, če stroškov ne bo poravnala v paricijskem roku (prvi odstavek 299. člena Obligacijskega zakonika – OZ v zvezi z 378. členom OZ - enako tudi načelno pravno mnenje Vrhovnega sodišča Republike Slovenije z dne 13. 12. 2006).

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo ni dovoljena pritožba (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Maribor, 8. junij 2022

Predsednica senata
Violeta Tručl, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe:

